

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: M.O.L. spol. s r.o.**, se sídlem Potočná 147/113, Stará Ves, zastoupeného Mgr. Petrem Poláchem, advokátem se sídlem Bezručova 52, Blansko, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2004, č. j. 12977/OP-54044/03-Št, ve věci ochrany přírody a krajiny, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2005, č. j. 10 Ca 116/2004 – 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým tento soud zrušil jeho rozhodnutí ze dne 5. 5. 2004, č. j. 12977/OP-54044/03-Št, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shora uvedeným rozhodnutím stěžovatele bylo k odvolání žalobce (dále též „účastník řízení“) změněno rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru životního prostředí a zemědělství (dále též „prvoinstanční správní orgán“ či „prvoinstanční orgán“), ze dne 9. 10. 2003, č. j. ŽP/1061/2003/Fe/Tv,

kterým byla účastníkovi řízení uložena pokuta ve výši 300 000 Kč za poškození 3 ks dubů letních a 19 ks javorů klenů, rostoucích na pozemku parc. č. 3018/4 v k. ú. Kolín. Stěžovatel změnil výrok odvoláním napadeného rozhodnutí tak, že a) uloženou pokutu snížil z 300 000 Kč na 100 000 Kč; a b) za slova „na p. p. č. 3018/4 v k. ú. Kolín, čímž došlo“ doplnil „v průběhu ledna a února 2003“. V ostatním zůstal výrok prvoinstančního rozhodnutí nedotčen.

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel je přesvědčen, že závěr městského soudu, že výrok prvoinstančního rozhodnutí nemá oporu ve spise, je nesprávný. Stěžovatel zejména nesouhlasí se závěrem městského soudu, že sankce byla účastníkovi řízení uložena za poškození 22 stromů, přičemž podle posudku Agentury ochrany přírody a krajiny (dále též „AOPK“) došlo ve smyslu ust. § 8 vyhlášky č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále též „vyhláška č. 395/1992 Sb.“), k poškození 21 stromů a dále, že identita jednotlivých stromů a jejich poškození není v prvoinstančním rozhodnutí jednoznačně doložena. Podle stěžovatele není posudek AOPK znaleckým posudkem ve smyslu zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ani jediným podkladem pro určení počtu poškozených stromů, mimo to je v něm hodnoceno poškození 27 stromů, nikoliv 21 stromů. Ze zmínky o jednom stromu poškozeném dřívě, za jehož poškození sankce uložena ani nebyla, učinil městský soud nesprávný závěr o rozporu výroku se spisem, když tento strom pouze odečetl od počtu stromů, za jejichž poškození byla sankce uložena. Sankce byla uložena za počet poškozených stromů, který bez jakýchkoliv pochybností způsobil žalobce. Prvoinstanční orgán mimo jiné pořídil i videozáznam, na který v odůvodnění rozhodnutí odkazuje, z něhož je patrné poškození stromů a jejich lokalizace. V prvoinstančním rozhodnutí je poškození stromů popsáno včetně uvedení druhu stromů. V rozhodnutí stěžovatele je lokalizace poškozených stromů provedena uvedením říčního kilometru, v němž k poškození došlo. Jiná lokalizace poškozených stromů je při jejich velkém počtu nemožná a vzhledem k provedeným důkazům, na něž prvoinstanční rozhodnutí odkazuje, i nadbytečná. Stěžovatel dále uvedl, že sankce podle ust. § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o ochraně přírody a krajiny“), je ukládána za poškození nebo zničení dřeviny nebo skupiny dřevin rostoucích mimo les bez povolení. Podle vyhlášky č. 395/1992 Sb. je poškozování a ničení dřevin rostoucích mimo les nedovolený zásah, který způsobí podstatné a trvalé snížení jejich ekologických a estetických funkcí nebo bezprostředně či následně způsobí jejich odumření. Pokud je v odůvodnění rozhodnutí stěžovatele uvedeno, že u ostatních jedinců nebude mít poškození vliv na jejich existenci, je dle stěžovatele zřejmé, že nedojde k jejich odumření. Z toho však nelze vyvozovat, že nedošlo k podstatnému a trvalému snížení jejich ekologické a estetické funkce a spatřovat v tom rozpor mezi odůvodněním a výrokem rozhodnutí. To, že došlo k podstatnému a trvalému snížení ekologických a estetických funkcí poškozených stromů, vyplývá z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele a připouští to i rozsudek městského soudu.

Stěžovatel dále zdůraznil, že s námitkou, že žalobce neprovedl poškození stromů

sám, se nemohl vyrovnat, neboť v odvolání taková námitka nebyla uplatněna a nebyla ani žalobním důvodem. Pokud městský soud považoval za uvedenou námitku odkaz na vichřici v roce 2000, v odůvodnění rozhodnutí stěžovatele je odkaz na šetření, které provedl prvoinstanční orgán před zásahem žalobce, přičemž poškození nebylo zjištěno, a zdůvodňuje, proč poškození, které způsobila vichřice před 3 roky (v roce 2000), nemohlo být považováno za poškození způsobené žalobcem. Tuto část rozhodnutí stěžovatele nevzal městský soud v úvahu. Orgány ochrany přírody při dokazování vycházely i ze skutečností, které jsou jim známy z úřední činnosti. Městský soud také nevzal v úvahu to, že při místním šetření zástupce žalobce sám označil poškozené stromy a počet poškozených stromů nerozporoval. V této souvislosti stěžovatel ještě uvádí, že ani běžná péče o břehové porosty vodních toků nemůže být provedena v rozporu se zákonem o ochraně přírody a krajiny. K závěru městského soudu, že k ohodnocení stromů došlo paušálním výpočtem ve výši 40 %, aniž bylo zjištěno, v jakém stavu byly stromy před poškozením, stěžovatel uvedl, že v řízení podle ust. § 88 zákona o ochraně přírody a krajiny se jedná o uložení sankce za újmu na ochraně přírody a krajiny, nikoliv újmu majetkovou. K poškození vyjádřenému finanční částkou orgán ochrany přírody a krajiny přihlédl. Rozsah poškození stromů byl v prvoinstančním řízení spolehlivě zjištěn a popsán. Samostatné finanční ohodnocení poškození jednotlivých stromů, které byly pokáceny, je pro celkové posouzení věci nadbytečné. Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve svém vyjádření ze dne 3. 7. 2006 uvedl, že kasační stížností napadené rozhodnutí považuje za správné po všech stránkách. Podle něj se městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal s argumenty stěžovatele. Účastník řízení se dále domnívá, že stěžovatel v kasační stížnosti pouze opakuje argumenty, které již uvedl v rozhodnutí o odvolání a ve vyjádření ke správní žalobě. S ohledem na shora uvedené proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 7 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny dřeviny jsou chráněny podle tohoto ustanovení před poškozováním a ničením, pokud se na ně nevztahuje ochrana přísnější (§ 46 a § 48) nebo ochrana podle zvláštních předpisů.

Podle ust. § 8 odst. 1 citovaného zákona ke kácení dřevin je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin.

Podle ust. § 8 odst. 5 citovaného zákona podrobnosti ochrany dřevin a podmínek povolování jejich kácení stanoví Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.

Podle ust. § 88 odst. 1 písm. c) citovaného zákona orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 500 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu

podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že poškodí nebo zničí bez povolení dřevinu nebo skupinu dřevin rostoucích mimo les.

Podle ust. § 88 odst. 3 citovaného zákona při stanovení výše pokuty se přihlíží k závažnosti protiprávního jednání a k rozsahu hrozící nebo způsobené újmy ochraně přírody a krajiny.

Podle ust. § 8 odst. 1 vyhlášky č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, poškozování a ničení dřevin rostoucích mimo les (§ 7 odst. 1 zákona) je nedovolený zásah, který způsobí podstatné a trvalé snížení jejich ekologických a estetických funkcí nebo bezprostředně či následně způsobí jejich odumření.

K první námitce stěžovatele, jež se týká nesouhlasu se závěrem městského soudu o nesouladu v počtu poškozených stromů, jejich specifikaci a určení konkrétního poškození, uvádí Nejvyšší správní soud následující:

V rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a stěžovatele je sice uveden podrobný přehled jednotlivých zjištění, k nimž prvoinstanční orgán dospěl, a jsou v nich rovněž obsaženy závěry, ke kterým došla AOPK ve svých posudcích, tj. v odborném posudku ze dne 7. 4. 2003, zn. č. 258/03, a ve znaleckém posudku ze dne 8. 8. 2003, č. 282/03, není v nich však již uvedena úvaha, na základě které prvostupňový správní orgán a stěžovatel dospěly k závěru, že pokuta má být uložena za poškození právě 19 javorů a 3 dubů. Žalobou napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí, tak postrádá jakékoliv odůvodnění ve vztahu k počtu poškozených stromů, jejich konkrétnímu umístění v posuzovaném území a vymezení jednotlivých poškození. Za povšimnutí stojí zejména skutečnost, že zatímco v prvotních místních šetřeních prvostupňového správního orgánu ze dne 14. 2. 2003 a 17. 2. 2003 se hovoří a je popsáno poškození 22 stromů (19 javorů a 3 dubů), v rámci ústního jednání konaného dne 14. 4. 2003 se tento orgán zabýval poškozením už 27 stromů (21 javorů, 5 dubů a 1 jasanu), stejně tak při místním šetření dne 20. 5. 2003. Stejný počet stromů posuzovala i AOPK při zpracování odborného posudku ze dne 7. 4. 2003, zn. č. 258/03, přičemž ve znaleckém posudku ze dne 8. 8. 2003, č. 282/03, se jednalo o 28 stromů. AOPK dospěla však k závěru, že poškozeno bylo celkem 21 stromů, přičemž z předloženého znaleckého posudku není patrné, o jaké druhy stromů a jejich jednotlivé počty se jedná. Za situace, kdy prvostupňové rozhodnutí neobsahuje odůvodnění, jak na základě výše zmíněných rozdílných zjištění tento orgán dospěl k uvedenému počtu poškozených stromů a o jaké konkrétní duby a javory z celkového počtu 21 posuzovaných poškozených javorů a 5 posuzovaných poškozených dubů se jedná, musí Nejvyšší správní soud souhlasit se závěrem městského soudu, že výrok rozhodnutí stěžovatele nemá oporu ve spise, když tento rozhodnutí prvostupňového správního orgánu v tomto směru potvrdil.

Mylná je v této souvislosti zejména argumentace stěžovatele, že znalecký posudek AOPK ze dne 8. 8. 2003 není znaleckým posudkem ve smyslu ust. § 36 správního řádu. Nejvyšší správní soud však musí konstatovat opak, neboť v souladu s ust. § 2 odst. 1 a ust. § 21 odst. 3 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších

předpisů, vykonávají znaleckou činnost také ústavy, jejichž seznam vede Ministerstvo spravedlnosti. A protože Agentura ochrany přírody a krajiny je na seznamu ústavů kvalifikovaných pro znaleckou činnost (seznam je přístupný na www.justice.cz), je znalecký posudek AOPK ze dne 8. 8. 2003 znaleckým posudkem ve smyslu ust. § 36 správního řádu.

Stěžovatel má jistě pravdu v tom, že výše zmíněný znalecký posudek AOPK není jediným podkladem rozhodnutí, avšak proto, aby rozhodnutí správního orgánu bylo přezkoumatelné, pokud jde o jeho řádné a dostatečné odůvodnění, musí se správní orgán vypořádat se všemi podklady a zdůvodnit, proč na základě předložených podkladů dospěl k určitému závěru. Vzhledem ke skutečnosti, že prvostupňové rozhodnutí ani rozhodnutí stěžovatele takovým požadavkům nevyhovuje, neboť není dostatečně odůvodněn závěr o počtu poškozených stromů a jednotlivé poškozené kusy a jejich poškození nejsou v rozhodnutí ani nikterak blíže identifikovány, byl výše uvedený názor městského soudu správný. Z napadeného rozhodnutí tak nelze ani dovodit, zda mezi 19 poškozenými javory, za něž byla žalobci uložena pokuta, je i ten, u kterého AOPK zjistila dřívější poškození. Tvrzení stěžovatele, že za tento dříve poškozený javor pokuta uložena nebyla, proto nemá oporu v odůvodnění jeho rozhodnutí. V této souvislosti je proto bezvýznamné, že prvostupňový správní orgán pořídil videozáznam, v němž jsou jednotlivé poškozené stromy a jejich poškození identifikovány, když tento videozáznam jako podklad prvostupňového rozhodnutí nebyl posouzen ve vazbě na další podklady rozhodnutí a následně nebyla identifikace jednotlivých dřevin a jejich poškození odpovídajícím způsobem promítnuta do odůvodnění jeho rozhodnutí. Jako zcela nedostatečná se v tomto směru jeví lokalizace poškozených stromů, která je v rozhodnutí stěžovatele provedena uvedením říčního kilometru, když od počátku celé věci byly jednotlivé poškozené dřeviny identifikovány, i když ne zcela bez nesrovnalostí, a to nejprve v protokolu o místním šetření ze dne 14. 2. 2003 a ze dne 17. 2. 2003 a dále ve znaleckém posudku AOPK ze dne 8. 8. 2003. Počet 22 poškozených stromů, resp. 27 poškozených stromů, jak je uvedeno v protokolu o ústním jednání ze dne 14. 4. 2003, není dle názoru Nejvyššího správního soudu vysokým počtem neumožňujícím identifikaci v převážné části vzrostlých dřevin. Nejvyšší správní soud tedy posoudil tuto otázku tak, jak je výše uvedeno, a proto je tato stížní námitka stěžovatele nedůvodná.

Stěžovatel dále namítá, že pokud je v odůvodnění jeho rozhodnutí uvedeno, že u ostatních jedinců nebude mít poškození vliv na jejich existenci, je zřejmé, že nedojde k jejich odumření. Podle stěžovatele však z toho nelze vyvozovat, že nedošlo k podstatnému a trvalému snížení jejich ekologické a estetické funkce a spatřovat v tom rozpor mezi odůvodněním a výrokem rozhodnutí, jak to učinil městský soud. Nejvyšší správní soud podrobně zvážil tuto stížní námitku a dospěl k závěru, že stěžovatelem nevhodně volená formulace, že „*k poškození těchto stromů došlo, ale možno konstatovat, že toto nebude mít vážný vliv na jejich další existenci,*“ jakož i její konkrétní umístění v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to v části zabývající se snížením uložené pokuty, vnáší značný rozpor do předmětného rozhodnutí.

Stěžovatel nejprve konstatoval, že „*k porušení zákona č. 114/1992 Sb. jednoznačně došlo, a to v rozsahu poškození minimálně 22 ks stromů, ale nutno vzít v úvahu, že ošetření poškozených dřevin je možné a reálné a ve většině případů se zřejmě nejedná o poškození, které způsobí*

následně odumření dřevin.“ Následně stěžovatel uvedl, že „cca u 1/3 poškozených stromů došlo k poškození velkého rozsahu, tzn. došlo k ulomení kosterní větve či rozlámání celé koruny.“ U těchto dřevin bude dle stěžovatele nutno následně posoudit jejich zdravotní stav. Na výše uvedené navázal stěžovatel tvrzením, že „u ostatních (požn. tedy u 2/3 stromů) došlo k olámání větví v různé míře a odřeni kůry – k poškození těchto stromů došlo, ale možno konstatovat, že toto nebude mít vážný vliv na jejich další existenci.“ Ze shora uvedeného není patrné, zda tím měl stěžovatel na mysli toliko to, že u těchto stromů došlo k podstatnému a trvalému snížení jejich ekologických a estetických funkcí, avšak jejich odumření zde nehrozí, či zda stěžovatel kvalifikoval poškození těchto stromů spočívající v olámání větví a odřeni kůry jako zanedbatelné poškození, které ve svém důsledku nedosahuje intenzity podstatného a trvalého snížení jejich ekologických a estetických funkcí, a nemá proto vážný vliv na další existenci těchto dřevin. K odstranění této nejasnosti nevede ani další odstavec rozhodnutí, v němž stěžovatel na jednu stranu zdůrazňuje, že funkce stromů v lokalitě zůstanou zachovány (tj. funkce ekologická a estetická), na druhou stranu pak v souvislosti se skutečností, že kostra stromořadí zůstává také zachována, i když v některých případech dosti poškozená, uvádí, že estetická funkce je méně významná.

Vzhledem ke skutečnosti, že ani provedený výklad nevede k odstranění rozporu, kterým je rozhodnutí stěžovatele v této části zatíženo, uzavírá Nejvyšší správní soud na pozadí výše uvedeného, a to ve shodě s městským soudem, že odůvodnění rozhodnutí stěžovatele je v této části v rozporu s jeho výrokem, neboť tento sice potvrdil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, avšak současně v předmětné části svého rozhodnutí projevil úvahy, které rozporují naplnění samotné skutkové podstaty deliktu uvedeného v ust. § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny. Nejvyšší správní soud tedy neshledal tuto stížní námitku důvodnou.

K námitce stěžovatele, že se tento nemohl vyrovnat s námitkou žalobce, že žalobce neprovedl poškození stromů sám, neboť v odvolání taková námitka nebyla uplatněna a nebyla ani žalobním důvodem, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést následující:

Podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumá soud napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

V tomto ustanovení je obsažena dispoziční zásada, kterou je soudní řízení správní striktně ovládáno. Tato zásada je rovněž promítnuta do ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. a dále do ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které ukládá žalobci povinnost označit rozsah napadení správního rozhodnutí žalobními body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Hovoří se též o povinnosti tvrzení na straně žalobce. Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů je potom omezen právě takto vymezeným rámcem, nejde-li o rozhodnutí nicotné. Absence nebo nedostatek tvrzení žalobce o konkrétní nezákonnosti, tj. absentující žalobní bod, proto způsobuje nemožnost přezkoumat napadené správní

rozhodnutí (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52, publikovaný pod č. 488/2005 Sb. NSS).

V souzené věci městský soud dovodil, že „pokud jde o poškození následkem neodborného ošetření, správní orgán uvedený závěr vyslovil na základě odborného posudku AOPK a nelze mu tedy přičítat k tíži toliko slovní vyjádření, kterým toto odborné vyjádření prezentoval v odůvodnění rozhodnutí, nelze však pominout, že se nevypořádal s námitkou, že toto neprováděl žalobce sám.“ Nejvyšší správní soud z obsahu předloženého spisu zjistil, že v žalobě ze dne 13. 6. 2004 tato žalobní námitka, ani jiné tvrzení týkající se této skutečnosti, obsažena není. Ostatně ani z odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 27. 10. 2003 ve znění jeho doplnění ze dne 2. 11. 2003 není dovoditelná odvolací námitka, že by se prvostupňový správní orgán nevypořádal s tím, že „poškození následkem neodborného ošetření neprováděl žalobce sám“. Žalovaný správní orgán (stěžovatel) se proto shora uvedenou odvolací námitkou zabývat nemohl a nemohl se k ní ani vyjádřit, neboť nebyla předmětem odvolání žalobce proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu.

Na pozadí výše uvedeného proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud svým rozsudkem popřel dispoziční zásadu vyjádřenou v ust. § 75 odst. 2 s. ř. s., když napadené rozhodnutí stěžovatele (žalovaného správního orgánu) přezkoumal též mimo rámec vznesených žalobních bodů. Městský soud nebyl oprávněn sám vyhledávat další možné nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí a v jejich mezích poté posuzovat zákonnost tohoto správního aktu. Soud proto pochybil, když žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele přezkoumal a zrušil rovněž z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn. Ve světle výše uvedeného přisvědčil Nejvyšší správní soud této stížní námitce, podle níž řízení před městským soudem trpělo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (ust. § 103 odst. 1 písm. d) in fine s. ř. s.).

I přes tuto částečnou důvodnost kasační stížnosti je však dle názoru Nejvyššího správního soudu třeba respektovat ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 23/2005 – 93, publikovaný pod č. 781/2006 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005 – 106, www.nssoud.cz, a zohlednit v nich obsažený právní závěr, že skutečnost, že v řízení o kasační stížnosti obstál jen některý z důvodů, pro které krajský soud zrušil správní rozhodnutí, nemusí vést nutně ke zrušení rozsudku krajského soudu. V řízení o kasační stížnosti je totiž předmětem posouzení především zákonnost výroku rozhodnutí krajského soudu. Za situace, kdy je rozhodnutí krajského soudu přezkoumatelné, o čemž nemá v daném případě zdejší soud pochybnost, lze nesprávné dílčí závěry krajského soudu korigovat právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu, bez toho, aby rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno. Takto bylo postupováno i v daném případě, neboť není na místě rušit napadený rozsudek městského soudu, jehož výrok obstál při přezkumu zákonnosti, byť se opírá o dílčí nesprávné závěry, jejichž korekce byla provedena výše.

Jestliže dále stěžovatel namítá, že městský soud nevzal v úvahu to, že při místním šetření jednatel žalobce sám označil poškozené stromy a jejich počet nerozporoval, jedná se z jeho strany o účelový výklad tvrzení žalobce. Z protokolu o místním šetření

ze dne 20. 5. 2003 totiž vyplývá, že jednatel žalobce toliko potvrdil počet poškozených stromů v dané lokalitě, nepotvrdil však již, že by se tohoto poškození dopustil žalobce, když zejména přímo do protokolu namítl, že „Firma M. O. L. zamítá poškození stromů, stav stromů odpovídá objemu prováděných prací na této lokalitě možnosti použité technologie. K nepovolenému kácení 1 ks javoru: nebylo provedeno firmou M. O. L. Firma M. O. L. neměla povolení k těžbě javoru a strom musel být někým zcizen. Současný stav na místě neodpovídá pouze činnosti firmy M. O. L., ale i stavu stromu před zahájením prací a činnosti stavební firmy, která prováděla souběžně výkopové práce na likvidaci betonových patek.“ Výše naznačená úvaha stěžovatele je proto v tomto směru lichá.

V závěru kasační stížnosti vyjádřil stěžovatel nesouhlas s názorem městského soudu, že měla být zjištěna finanční hodnota stromů poškozených tak, že je bylo nutno pokácet, a že k ohodnocení stromů došlo paušálním výpočtem ve výši 40 %, aniž bylo zjištěno, v jakém stavu byly stromy před poškozením. Tento svůj nesouhlas však stěžovatel podpořil toliko obecným tvrzením, že v řízení podle ust. § 88 zákona o ochraně přírody a krajiny se jedná o uložení sankce za újmu na ochraně přírody a krajiny, nikoliv o újmu majetkovou. K poškození vyjádřenému finanční částkou orgán ochrany přírody a krajiny přihlédl. Samotné finanční ohodnocení poškození jednotlivých stromů, které byly pokáceny, je dle stěžovatele pro celkové posouzení věci nadbytečné.

Nejvyšší správní soud proto k tomu pouze v obecné rovině uvádí, že v řízení podle ust. § 88 zákona o ochraně přírody a krajiny se skutečně jedná o uložení sankce za újmu na ochraně přírody a krajiny a nikoliv újmu majetkovou, jak shodně uvádí stěžovatel. Jedním z významných objektivních ukazatelů vzniklé újmy na ochraně přírody a krajiny však je i finanční vyjádření takové újmy a její vyčíslení v penězích, jak dovodil městský soud, a to i přesto, že na většinu újem způsobených na přírodě a krajině je nezbytné nahlížet jako na újmu, která je do značné míry nenahraditelná a nevyčísitelná, což dokládá i stále vyšší společenský zájem na ochraně přírody a krajiny, resp. životního prostředí. Ostatně o odpovědnosti společnosti vůči budoucím generacím za ochranu životního prostředí hovoří například i usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2003, sp. zn. IV. ÚS 254/02, <http://nalus.usoud.cz>. Finanční ohodnocení poškozených stromů provedené k tomu příslušným orgánem, v posuzované věci AOPK, má proto v projednávané věci své opodstatnění a je jedním z kritérií při úvaze správního orgánu o výši pokuty. Pokud stěžovatel tvrdí, že orgán ochrany přírody a krajiny, tj. jak vyplývá z textu podané kasační stížnosti prvostupňový správní orgán, k poškození vyjádřenému finanční částkou přihlédl, nemá toto jeho tvrzení oporu v odvoláním napadeném rozhodnutí, neboť to postrádá jakoukoliv úvahu o vztahu mezi výší uložené pokuty a ekologickou hodnotou poškozených stromů určenou počítačovým programem „Oceňování stromů“ zpracovaným Ing. K., SCHOLA ARBORICULTURA, s. r. o., z roku 2001, ve výši 485 497 Kč, jež je v prvostupňovém rozhodnutí zmíněna. Pouhá zmínka o ekologické hodnotě poškozených stromů obsažená v rekapitulační části prvostupňového rozhodnutí ji v žádném případě nemůže nahradit. Tuto stížní námitku je proto na základě shora uvedeného nezbytné hodnotit jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost

není důvodná, proto ji dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Účastníkovi řízení podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu